

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Conversio Peccatoris, Seu Modus quo Peccator communiter resurgit ad justitiam.

Lefelon, Antoine

Bruxellis, 1675

Vtrum sit de fide omnibus peccatoribus à Deo offerri gratiam verae
paenitentiae, ita quidem ut requirenda non sit, fed illi ultro oblatae
dumtaxat consentiendum?

urn:nbn:de:hbz:466:1-9433

CONVERSIO PECCATORIS,

SEU

Quomodo communiter Pecca-
tor ad justitiam resurgat.

CAPUT PRIMUM.

*Vtrum sit de fide omnibus peccatoribus à Deo of-
ferri gratiam veræ pœnitentiæ, ita quidem ut
requirenda non sit, sed illi ultro oblata
dumtaxat consentiendum?*

Pœnitium revertendi ad Deum, ait *Serm. 1.*
D. Bernardus, pœnitentia est, *Pentec.*
quam sine dubio Spiritus operatur,
non noster sed Dei. Ut meritò,
quia veraciter, illam dixerit Magnus Gre- *In Psal. 7.*
gorius, unum esse de perfectis donis descenden- *pœnit. in v.*
tibus à Patre luminum. Propter hoc quippe *non aver-*
à Deo ipsam dandam expectabat Apo- *tas.*
stolus cum Discipulum suum moneret, *2. ad Tim.*
cum modestia corripere eos qui resistunt veritati: *c. 2. v. 25.*
nequando, inquit, Deus det illis pœnitentiam

A

ad

ad cognoscendam veritatem, & respiscant à Diaboli laqueis.

Istud pœnitentiæ donum, peccatorem monet Manuductio precibus ac pietatis humilitatisque operibus à Deo requirere, quibus id docet procul dubio dandum: nam iis qui vel non petunt, vel animi socordiâ atque ignaviâ, non sicut aut quantum oportet, petunt, haud infrequenter asserit non concedi. Quæ profectò saluberrima est ac verissima doctrina, simul spem docens, & excitans timorem, ut nec de divino adiutorio peccator diffidat, quod sibi recognoscit pœniti & operanti paratum; neque etiam vanè præsumat, ac negligentias suas, longamque impœnitentiam inaniter consoletur, cum istam pœnitentiæ gratiam videt non ab omnibus nec semper haberi.

Utraque tamen hujus doctrinæ pars displicuit Appendicis Auctori, ac dignam æstimavit, quam redarguendam susciperet. Itaque posteriori parti *num. 243.* hanc opponit antithesim: *Deus offert, inquit, gratiam veræ pœnitentiæ omnibus peccatoribus, est de fide.* Ac deinde hac fide & priorem partem impugnat, quâ pœnitentiæ gratia precibus laboribusque dicitur à Deo requirenda; quia *quod Deus, ait num.*

PECCATORIS. 3

num. 242. *ultra offert, non est multo tempore vel labore requirendum, sed illi dumtaxat consentiendum.* Ex quo liquet, quam hic intelligat pœnitentiæ gratiam, scilicet ultra quam alia ex parte Dei peccatori ad pœnitendum non est necessaria, de hac quippe agit Manuctio, eamque vocat pœnitentiæ ac conversionis donum, & à peccatore orando & laborando docet requirendam; quam ea de causa reprehendit Appendix, quod illam pœnitentiæ gratiam credat, & ab omnibus fide divinâ credi velit, sic omnibus peccatoribus ultra à Deo offerri, ut *multo tempore vel labore requirenda non sit, sed illi dumtaxat consentiendum.*

Verùm hujusmodi fidem nusquam hætenus Ecclesia proposuit ad credendum. Neque id mirum, sic quippe nec justis generaliter Dei gratiam ipsa credit offerri. Sensum enim suum nobis exposuit, cum per Tridentinos Patres, Dei præcepta homini justificato, dixit non esse ad observandum impossibilia. Nam Deus, ait *Sess. 6. cap. 1*
verbis ex Augustino desumptis, impossibilia non jubet, sed jubendo admonet, & facere quod possis, & petere quod non possis, & adjuvat ut possis. Censet proinde & justos quædam subinde non posse, propter quod monen-

4 C O N V E R S I O

tur petere , hoc est , Dei gratiam quâ hæc ipsis possibilia fiant , & cui consentiendo ea adimpleant , precibus piisque conatibus ac laboribus ab ipso implorare. Ac per hoc ista Dei gratia justis ad quædam Dei præcepta etiam necessaria ex Ecclesiæ sensu , non sic ipsis generaliter & ultro offertur , ut sepositis precibus & laboribus , sit *illi dumtaxat consentiendum*. Quantò minùs eam credere oportet , sic omnibus impiis & peccatoribus, Dei que contemptoribus offerri ?

Hoc cum verum sit , nihil adferri potest , quo vel apparenter tanquam fidei dogma possit statui , sic speciatim his omnibus offerri poenitentiae gratiam. Certè hæc fides evertit Ecclesiasticas preces , seu potiùs his ipsa evertitur. Quid enim petimus , dum ex Ecclesiæ præscripto Deum rogamus , *ut ad veram poenitentiam nos perducere dignetur* , nisi istam poenitentiae gratiam , seu donum conversionis ? Hoc si , ut vult hic Auctor , ac de fide esse prætendit , ultrò Deus omnibus offert , ut sit *illi dumtaxat consentiendum* , quid adhuc Deum rogamus ut det , quod jam ultro omnibus credimus esse oblatum ? Agamus dumtaxat gratias munus suum ultro offerenti , & quod solùm superest ,

nos

PECCATORIS 5

nos ipsi ac mutuo ut illi consentiamus, hortemur. Imo hanc fidem corrigamus, nè dum juxta eam ex parte Dei totum quod necessarium est, unde pæniteamus, jam ultro oblatum credimus, pigri sumus, ac nobis necessum non putemus cum Ecclesia petere, ab ipso *ad veram pænitentiam perducì*. Agnoscamus has Ecclesiæ preces nec frustra, nec superfluè Deo impendi, ac per hoc veræ pænitiæ ac conversionis donum, non sic omnibus offerri, ut non opus sit nostro labore, nostroque conatu illud à Deo impetrare; & per hoc debiti hujus laboris atque orationis defectu justè posse non dari.

§. I.

Probatur ex precibus Ecclesiæ, pænitiæ gratiam non sic omnibus adesse.

Hinc illa est piæ Matris Ecclesiæ sollicitudo, quæ sicut omnium salutis cupida est, ita quoque pro omnium conversione apud Deum intercedit. Præcipuè istud in Parasceve exequitur; notæ sunt preces ejus, quas tunc per Sacerdotes & populum illis consentientem, ad Deum emittit: Breviter eas à duodecim sæculis complexus est Romanus Pontifex